

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 319- 320

Αὐγουστος-Σεπτέμβριος 2012

Σταυρός: Σφραγίδα ἐλευθερίας καί ζωῆς

Παρακλητική, Ἀπόστιχο τῶν Αἰνῶν, ἦχος Γ', Τετάρτη πρωΐ

Σταυροφανῶς Μωϋσῆς ἐν τῷ ὄρει,
χείρας ἐκτείνας πρὸς ὕψος,
τόν Ἀμαλήκ ἐτροπούτο·
σύ δέ Σωτήρ τάς παλάμας ἀπλώσας,
ἐν τῷ σταυρῷ τῷ τιμίῳ,
ἐνηγκαλίσω με σώσας,
τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ,
καί ἔδωκάς μοι σημείωσιν ζωῆς,
ἀπό τόξου φυγεῖν τῶν ἐναντίων μου·
διά τοῦτο Λόγε προσκυνῶ,
τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον.

Ὅταν στό ὄρος ὁ Μωϋσῆς
σήκωσε τά χέρια ψηλά σέ σχῆμα σταυ-
ροῦ,
κατατρόπωνε τόν Ἀμαλήκ.
Σύ δέ Σωτήρα ὅταν ἀπλωσες τίς πα-
λάμες,
πάνω στόν τίμιον σταυρό,
μ' ἀγκάλιασες καί μ' ἔσωσες,
ἀπό τήν ὑποδούλωση στόν ἐχθρό,
καί μοῦ ἔδωσες σφραγίδα ζωῆς,
γιά νά ξεφεύγω ἀπό τά τόξα τῶν ἐχ-
θρῶν μου.
γιαυτό Λόγε προσκυνῶ
τόν Σταυρό σου τόν τίμιον.

Ἐπιβαλλόμενες ἀναδρομές

Ὁ ἅγιος ποιμένας στό εἰκονοστάσι τῶν νεομαρτύρων

Ἡ τελευταία δεκαετία (γιά νά περιορίσουμε τίς ἀναφορές μας ἐκεῖ μόνο) σημάδεύθηκε ἀπό τραγικά καί θλιβερά περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἐκτυλίχθηκαν σὸν ἐκκλησιαστικό μας χῶρο καὶ σκανδάλισαν καίρια τὸ πλήρωμα.

Ἀποκορύφωμα ὅλων αὐτῶν τῶν γεγονότων ἦταν τὸ ξέσπασμα μὲ τὸ «τσουνάμι» τῶν φοβερῶν αὐτῶν φαινομένων σὲς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 2005, πὺ ἀποτέλεσαν θλιβερὸ ἀνάγνωσμα σὲς σὴλῆς τῶν ἐφη-

μερίδων καὶ συγκλονιστικὸ θέαμα στοὺς δέκτες τῶν τηλεοράσεων.

Καταγγελίες γιά σοβαρὰ περιστατικά καὶ ἰδιαίτερες συμπεριφορὲς κληρικῶν, ἀνταλλαγὲς ἐπιστολῶν καὶ δηλώσεων μεταξὺ ἱεραρχῶν μὲ βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς, γεγονὸς πὺ ἐρέθισε ἔντονα καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἡγεσία, ψίθυροι καὶ συζητήσεις διάχυτες, συνεντεύξεις καὶ δηλώσεις τρίτων πὺ κινοῦνται, ἄγνωστο ὑπὸ ποῖα ἰδιότητα, σὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, εἶναι μερικὰ ἀ-

πὸ τὰ θλιβερὰ φαινόμενα ποὺ συνθέτουν μία δυσάρεστη πλευρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς.

Καὶ πάνω σ' ὅλα αὐτὰ, ἔρχεται τὴν ἴδια χρονικὴ στιγμή (ἀρχὲς τοῦ 2005) καὶ ἡ συνταρακτικὴ, ἐπίσημη καὶ δημόσια διαπίστωση (βλ. ἐπιβεβαίωση) τοῦ προηγούμενου Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου ἐνώπιον τοῦ ἀνώτατου διοικητικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας, ἐνώπιον τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας, μὲ τὴν ὁποία ἀναφέρονταν σὲ «φιλήδονους» καὶ «φιλοχρήματος κληρικούς» καὶ σὲ «ἀνθοκήπια ἀθλιότητων», ὅπως ὁ ἴδιος τὰ κατονόμασε!!!

Ὅλες αὐτὲς τὶς καταγγελίες καὶ κατηγορίες ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία τὶς ἀντιπαρέρχονταν καὶ τὶς ἀντιπαρέρχεται. Καὶ τελικὰ κανένας ὁ ἔνοχος καὶ κανένας ὁ ὑπεύθυνος. Ὅλα καλῶς γινόμενα!

Οἱ μόνοι «ἐγκληματίες», ποὺ ἀναστάτωσαν καὶ τάραξαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἡρεμία, ἦταν οἱ δώδεκα Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα ὑπέστησαν ἀπανωτὲς διώξεις καὶ τιμωρήθηκαν βαρύντατα καὶ μάλιστα μὲ «συνοπτικές διαδικασίες!», χωρὶς νὰ τοὺς δοθεῖ ποτὲ ἡ δυνατότητα νὰ συμμετάσχουν σ' αὐτὲς οὔτε κἂν νὰ ἀ-

κουσθοῦν. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦταν οἱ μοναδικοὶ ἔνοχοι καὶ αὐτοὶ μόνο ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦν τὶς γνωστὲς βαρύτατες κυρώσεις. Καὶ πάντων τούτων «μεγαλύτερος ἐγκληματίας» ὁ Γέροντας Μητροπολίτης Θεολόγος. Τὸ ἄκακο ἀρνίο, ἡ ἀγία αὐτῇ μορφῇ τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἐπερχόμενες γενεὲς θὰ ὁμιλοῦν μὲ δέος καὶ σεβασμὸ καὶ θὰ τὸν τιμοῦν ὡς νεώτερο ἅγιο. Κανένας ἄλλος Ἱεράρχης στὴ νεώτερη (ἀλλὰ καὶ στὴν παλαιότερη) Ἑλλαδικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία δὲ φέρεται νὰ ἔχει τιμωρηθεῖ μὲ τόσες καὶ τέτοιες βαρύτατες ἐκκλησιαστικὲς ποινές. Καὶ εἶναι πέντε (5) τὸν ἀριθμὸ. Τὸ «πέντε» ἀριθμητικῶς καὶ ὀλογράφως γιὰ νὰ μὴν καταλείπεται καμμὶ ἀμφιβολία. Τὶς μεταφέρουμε ἀποσπασματικὰ ἀπὸ παλαιότερο δημοσίευμα τῆς περιοδικῆς μας ἔκδοσης:

«**Ἡ πρώτη** ἦταν ἡ βία *ἡ ἐκπώσῃ του*», *μαζὶ μὲ ἄλλους ἔνδεκα ἀνεπίληπτους Συνεπισκόπους του, τὸ ἔτος 1974, μὲ βάση ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὴς ἐπαίσχυντες Συντακτικὲς Πράξεις τῆς δικτατορίας Ἰωαννίδη χωρὶς καμμὶ κανονικὴ διαδικασία καὶ χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ δίκη, οὔτε κἂν ἀπολογία ἢ ἔστω ἀπλὴ ἀκρόαση. Ἡ δεύτερη* ἦταν «ἡ

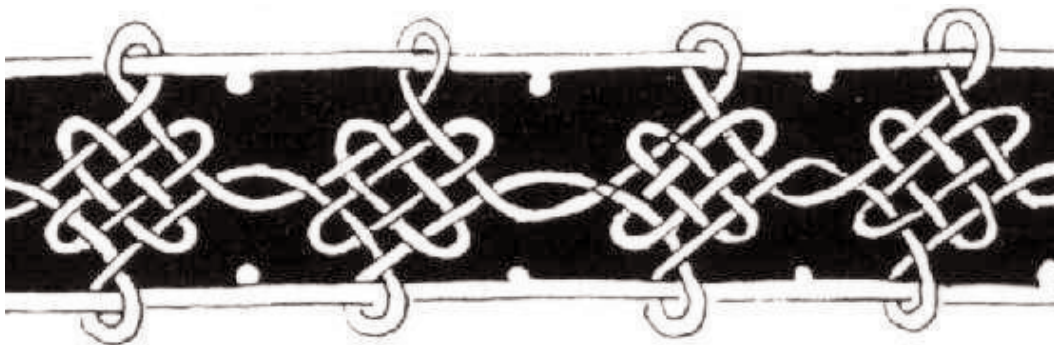
διαθεσιμότητα». Νομικὸς καὶ κανονικὸς Τραγέλαφος. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ ἀντίφραση καὶ ἡ παρανομία ἔφθασαν σὸ κατακόρυφο. Γνωστὰ τὰ γεγονότα καὶ δὲν θὰ τὰ ἐπαναλάβουμε· **Ἡ τρίτη** ἦταν «ἡ δεκαετὴς ἀργία», ἡ κατάληξη μιᾶς διαδικασίας, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος (τότε συνεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου) χαρακτήρισε «ΠΑΡΩΔΙΑ ΔΙΚΗΣ». Ἐπακολούθησε μάλιστα καὶ ποινικὴ δίωξη κατὰ τῶν συνέδρων Ἀρχιερέων, γιὰ ὅσες παρανομίες ἔλαβαν χώρα κατὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς δίκης αὐτῆς. **Ἡ τέταρτη** ἦταν «ἡ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» μετὰ τὴ δικαίωση τοῦ ἰδίου καὶ τῶν ἄλλων ὁμοιοπαθῶν Ἀρχιερέων μὲ τριάντα καὶ πλέον ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. **Καὶ τέλος ἡ πέμπτη** ἦταν τὰ διαβόητα «Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας», τὰ ὁποία ἐπέβαλε ἡ εὐκαιρικὴ Σύνοδος τῆς 10^{ης} Αὐγούστου 1993 σὸ μακαριστὸ Γέροντα Θεολόγο καὶ στοὺς ἄλλους δυὸ ἐναπομείναντες πλέον (σήμερα ἓναν) ἀγωνιστὲς Μητροπολίτες, σὸν Σεβ.

Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο (σήμερα μακαριστό) καὶ σὸν Σεβ. Ἀπικῆς Νικόδημο. Ἐπιτίμια κανονικῶς ἀνυπόστατα καὶ νομικῶς παράνομα, μὲ βάση τὰ ὁποία ἀπομακρύνθηκαν καὶ πάλι οἱ τρεῖς Μητροπολίτες ἀπὸ τὴς ἑδρες τους».

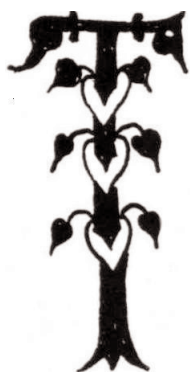
ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Ὁ συναξαριστὴς τοῦ μέλλοντος θὰ ἀναφερθεῖ σὲ ὅλο τὸ μαρτύριο ποὺ ὑπέστη ὁ ἅγιος αὐτοῦς Ἐπίσκοπος κατὰ τὴν ἐπίγεια ἀρχιερατικὴ του πορεία. Ἀλλὰ ἐξιστορώντας καὶ περιγράφοντας τὴς πολλὲς ἀδίκες διώξεις καὶ ἐπιθέσεις, θὰ συνδέσει ἀναγκαστικὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ καὶ μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ δημιούργησαν τὰ γεγονότα ἢ ποὺ συνέπραξαν σ' αὐτὰ ἢ ποὺ τὰ ἀνέχθηκαν.

Ἦδη συμπληρώθηκαν 16 ἔτη ἀπὸ τὴν κοίμηση τοῦ ἁγίου Γέροντα. Καὶ ἄς θεωρηθοῦν αὐτὲς οἱ ἀναδρομὲς εὐλαβικὴ κατάθεση στὴ μνήμη Του. Βρεθήκαμε πολὺ κοντὰ σὸ μακαριστὸ Ἅγιο Λαρίσης καὶ ἀκολουθήσαμε τὴν ἔμπονη πορεία Του. Καὶ αὐτὸ τὸ καταγράφουμε ὡς ἐξαιρετικὴ εὐλογία καὶ ὡς θεῖο δῶρο. Ὁ Σχολιαστὴς

Τό φοβισμένο ὕφος καί τό θαρρετό ἦθος

Τήν 6η Ἰουλίου 2012, ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος ἐξέδωσε ἀνακοινωθέν, τό ὁποῖο ἀναφέρεται στά θέματα πού τά μέλη της σκέπτονται νά θέσουν στήν τράπεζα τῆς συζητήσεως

καί τῶν ἀποφάσεων κατὰ τήν συνέλευση τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας τόν προσεχέ Ὀκτώβριο. Γιά τήν εὐρύτερη ἐνημέρωση, γιά τήν προσέγγιση τοῦ πλήθους τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας στίς πραγματικές ἢ ὑποθετικές ἀνησυχίες τῶν ποιμένων της καί γιά τήν ἀντίστοιχη προσέγγιση τῶν ποιμένων στά ἐρωτήματα καί

στίς ἀγωνίες τοῦ ποιμαντικοῦ πληρώματος μεταφέρουμε ἀκέραιη τή συνοδική ἀνακοίνωση:

«Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος ὁλοκλήρωσε τήν ἐπεξεργασία τῶν θεμάτων γιά τήν κατάρτιση τῆς ἡμερησίας Διατάξεως τῆς προσεχοῦς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἀπό 2 ἕως 5 Ὀκτωβρίου 2012.

Τά κύρια θέματα θά εἶναι:

- "Ἡ ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐποχή τῶν μνημονίων"

- "Οἱ δυσκολίες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τήν ἀσκήρηση τῆς ποιμαντικῆς Τῆς" καί

- "Ἐκκλησία, νέες ἀντιλήψεις καί νέα τεχνολογία."

Ἡ ἀνάγνωση τῆς συνοδικῆς

ἀνακοινώσεως, ἀτυχῶς, δέν εἰσάγει μόνο προσδοκία γονίμου ἀνανεωτικῆς ποιμαντικῆς πνοῆς, ἀλλά καί δέσμη ἐρωτημάτων πού πολλαπλασιάζουν τήν ἀπόγνωση καί ἀκυρώνουν τήν ἀνανέωση. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δήλωσε ὅτι θά ἀσχοληθεῖ μέ τήν ποιμαντική στήν ἐποχή τῶν μνημονίων.

1) Ποιά προετοιμασία ἔχει κάνει γιά νά ἐξερευνήσει καί διαπιστώσει τήν ἔκταση καί τήν ποιότητα τῆς σύγχρονης ἀρρωστημένης ποιμαντικῆς καί ποιά προετοιμασία γιά νά συγκροτήσῃ ἐπιτροπές σοβαρῆς καί ὑπεύθυνης μελέτης πού θά ξεπεράσῃ τά ἀπατηλά καθημερινά φλύαρα ἐπιφωνήματα καί τίς ἐντυπωσιακές δηλώσεις, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει μετρήσῃ τίς ἀγωνίες τοῦ νῦν χρόνου καί ὅτι εἶναι ἔτοιμη νά ἀνανεώσει τό κήρυγμά της καί νά καταστήσῃ θετική καί ἀποτελεσματική τήν ποιμαντική φροντίδα; Ὁ προκαθήμενος καί οἱ συνοδικοί, στό σύνολό τους 13, ἐμφανίστηκαν στίς ἀρχές τοῦ Ἰουλίου καί ὑποσχέθηκαν βαθειά μελέτη καί ὀλοκληρωτική ἀνανέωση. Εἶναι ἔτοιμοι γιά ἓνα τέτοιο ἄνοιγμα; Ποιές εἶναι οἱ ἐπιτροπές πού θά δουλέψουν μέ γνώση καί ἐπιμέλεια; Ποιά τά ἐρωτήμα-

τα πού συνέχουν τίς καρδιές καί τίς συνειδήσεις; Ποιές οἱ πτυχές τοῦ σημερινοῦ ποιμαντικοῦ λειτουργήματος πού ἔχουν ἐκπέσει σέ ἀρρωστημένη ἀδράνεια; Καί ποιά τά ξεκινήματα τῆς ὑπεύθυνης ἡγεσίας πού θά ἐπαναφέρει τήν ποιμαντική της στό πνεῦμα, στή δυναμική προβληματική καί στό χαρισματικό μόχθο τῆς περιόδου τῶν ἀγίων ἀποστόλων καί τῶν φωτισμένων πατέρων μας; Οἱ ἀνησυχίες καί τά θέματα πού ἡ Ἐκκλησία σήμερα σχεδιάζει νά προσεγγίσει ἀντί γιά ἐλπίδα ἀπλώνουν φόβους καί ἀντί γιά ἀποτελεσματικότητα προμηνύουν νοσηρή ἀκαρπία.

2) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος, Πρόεδρος ὀλοκληρου τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας καί κατὰ δεύτερο λόγο τοῦ περιορισμένου συνοδικοῦ σχήματος πού λειτουργεῖ καθ' ὅλο τό διάστημα τοῦ ἔτους, μέ τήν πρόσφατη αὐτή ἀνακοίνωσή του, δέ στόχευσε στό κέντρο τοῦ σημερινοῦ παγκόσμιου προβληματισμοῦ. Μιά ἀπλή ἀναδρομή στήν Ἑλληνική καί στήν παγκόσμια δημοσιογραφία ἀποδεικνύει καί πιστοποιεῖ ὅτι ἡ περιπέτεια τῆς Ἑλλάδος εἶναι ταυτόχρονα περιπέτεια πολλῶν λαῶν τῆς ὑψηλίου πού ἐμπλέκονται, εἴτε ὡς θῦτες εἴτε ὡς

θύματα, στό σχῆμα τοῦ ἀτέλειωτου δανεισμοῦ καί στό χάος τῆς ἀπροσδόκητης πτώχευσης.

Αὐτή τῇ στιγμή, μεγάλες χῶρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως πνίγονται στά δάνεια καί στήν ἀπόγνωση καί μικρές χῶρες, ὅπως ἡ λατρευτή πατρίδα μας, καλοῦνται νά ἐνταχθοῦν στά σχήματα τοῦ δουλεμπορίου καί στήν ἀναγνώριση τῶν δικαιωμάτων τῆς ὑπεροχικῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης καί τῆς ἀντίστροφης ὑποχρέωσης τῶν πτωχῶν νά δουλεύουν καί νά ζοῦν ὡς δουλοπάροικοι.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἑλλάδος, κεντρικός παράγοντας τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἀποδέκτης καί ἀποστολεὺς τῶν μηνυμάτων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τοῦ μακροῦ καί γόνιμου θεολογικοῦ λόγου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἀναλυτῆς καί ἀντιμέτωπος τῶν δυσχερειῶν τῆς ἐπικαιρότητας, ἔχει χρέος νά ἀνεβεῖ στό βῆμα καί, ἀποφεύγοντας τίς ἀποκρύψεις καί τίς διαστροφές, νά ἐκφέρει, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀκέραιη τὴν ἐκτίμηση τῆς τραγικῆς ἐπικαιρότητας. Νά μιλήσει γιὰ τοὺς κρυφοὺς σχεδιασμοὺς τῶν σχεδιαστῶν τῆς οἰκονομικῆς καμπάνιας. Νά ἀποκαλύψει τὰ μυστικά πού διατυπώνονται καί συλλέγονται σέ μυστικές διασκέ-

ψεις καί, πού τελικά, δέν τίς μαθαίνει κανένας. Κρατοῦνται ὡς σχεδιασμοὶ ἀγῶνος πού μένουν μυστικοί καί ἐκδηλώνονται αἰφνίδια, ὅταν τὰ περιστατικά τοὺς διευκολύνουν. Πόσες συναντήσεις τέτοιων ὀργανισμῶν καί μηχανισμῶν πραγματοποιήθηκαν σέ διάφορα σημεῖα τοῦ πλανήτη, ἀκόμα καί στή δική μας πατρίδα, καί δέν ἀνακοινώθηκε τό παραμικρὸ στοιχεῖο πού νά πληροφορεῖ καί νά ἐνημερώνει τό πλῆθος γιὰ τὰ ἀνοίγματα τοῦ πολιτικοῦ μετώπου ἢ τῶν μηχανισμῶν τῆς κρυφῆς οἰκονομικῆς διάρθρωσης; Ὅλοι μας ζοῦμε στά σκοτάδια. Ὅλοι μας μαθαίνουμε μόνον ὅτι συμπληρώνονται καί ἐνεργοποιοῦνται προγράμματα δράσης. Ὅλοι μας φοβόμαστε τό σκοτάδι τῆς ἐπόμενης μέρας καί τίς κρυφές ἐπιθέσεις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἀλλὰ δέν μποροῦμε νά μάθουμε ποιοὶ εἶναι οἱ πρωτοστάτες καί ποιά τὰ ὁράματα πού τοὺς ἐντάσσουν στή μυστικὴ δραματικὴ διακίνηση.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε καί τό παρέδωσε καί ἐγγράφως, ὅτι θά ἀσχοληθεῖ μέ τὴν ποιμαντικὴ τῆς περιόδου τῶν μνημονίων. Τό μεγάλο πλῆθος δέν ἔχει στά χέρια του τὰ στοιχεῖα πού διασαφηνίζουν τὰ μνημόνια καί εἶναι φυσικὸ ὅτι, μέσα στή σιωπὴ καί

τήν απουσία της πληροφόρησης, κανένας περιπατητής του πλανήτη δέν είναι ικανός νά χαράξει προσωπική ανανεωτική πορεία καί νά ἐπιδοθεῖ σέ δραστηριότητες πού μποροῦν νά τόν φέρουν ἔξω ἀπό τή σκληρή ἐκμετάλλευση καί τήν ἐξαντλητική ὑποδούλωση. Ὅλοι, ὁδῖτες τοῦ πλανήτη, περπατοῦν καί θά περπατοῦν στά σκοτάδια καί τό μόνο στοιχεῖο πού θά συναντοῦν μπροστά τους θά εἶναι ἡ ἀποτυχία. Ἄλλα τά ἀφεντικά, ἄλλοι οἱ σταθμοί στούς ὁποίους μαζεύονται καί κουβεντιάσουν, ἄλλα τά συμπεράσματα πού ἰχνογραφοῦν τίς προθέσεις τους καί ἄλλα τά ἀποτελέσματα πού καταχωροῦνται στήν ἱστορία τοῦ πλανήτη.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, πού ξεκίνησε μέ ἀναφορές στά μνημόνια καί μέ δηλώσεις ὅτι θά καλλιεργήσει ἐλεύθερα μέσα σ' αὐτό τό κλίμα τήν ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νά ἀποφύγει τούς κρυφοὺς δρόμους καί τίς μυστικές συνεννοήσεις. Νά καταθέσει τήν ἀλήθεια καί μόνη τήν ἀλήθεια.

-Τί ἐννοεῖ μέ τήν ἐνδειξη «ποιμαντική στήν περίοδο τῶν μνημονίων»;

-Πῶς βλέπει καί πῶς κρατάει στό χέρι του καί στήν καρ-

διά του τό θησαύρισμα τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ μέσα στόν κόσμο;

-Ποιά εἶναι ἡ ποιότητα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων πού μέ ἀνοιχτή καρδιά ἐντάσσονται στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά περπατᾶνε στούς δρόμους τῆς σύγχρονης διαφθορᾶς. Ποιά μπορεῖ νά εἶναι ἡ ποιότητα τῆς ζωῆς, ὁ δυναμισμός τοῦ ἥθους καί ἡ ἀποτελεσματικότητα τῶν ἀγώνων, ὅταν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, θύματα τῆς σύγχρονης προβληματικῆς, δέν παραμένουν στό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά ἐξέρχονται σέ ἀναζήτηση τυχερῶν συνεταίρων ἄγνωστης προέλευσης καί, ἀκόμα περισσότερο, ἄγνωστης σκοπιμότητας; Θυμίζουμε στόν Ἀρχιεπίσκοπο ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔβγαλαν ἀπό μέσα τους τό θησαυρό τῆς γνώσεως καί τῆς ἐμπειρίας, ἔδωσαν φῶς στή σύνολη ἀνθρωπότητα καί ἀνοιξαν δρόμους πού δέν ἀνέχονται τήν πλάνη καί τήν σκοπιμότητα, τό αἶσχος τῆς ἐκμετάλλευσης καί τήν ἀναγκαστική ὑποτίμηση τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ ἀνθρώπος.

Ἄν πράγματι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος φλέγεται νά ἐκφράσει τόν προσωπικό του δυναμισμό καί νά φέρει στούς δρόμους τῆς ζω-

ἥς τίς διδασχές καί τίς ἐμπειρίες τῶν πατέρων μας, πρέπει πρῶτα νά ἀποκρυβεῖ στό ἡσυχαστήριό του, νά μελετήσῃ μέ πολλή προσοχή τήν ἱστορία, νά ταξινομήσῃ στή συνείδησή του τόν πνευματικό πλοῦτο, νά ἀνακαλύψῃ τά προσόντα καί τίς ἱκανότητες τῆς ἀνακαινισμένης εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί, ἀφοῦ πλησθεῖ, νά τά προσφέρει ὡς πατρικά δῶρα στό λαό τοῦ Θεοῦ, μέ τήν εὐχή καί τή σύσταση ὁ ἄνθρωπος πού μετέχει στή ζωή τοῦ Θεοῦ νά ξεπεράσῃ τίς θηλιές τῆς αἰχμαλωσίας καί νά κινηθεῖ ἐλεύθερος καί δημιουργικός στήν Ἑδέμ τῶν θείων εὐλογιῶν.

Τέσσερα χρόνια τώρα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἐπενδύεται καθημερινά τούς χαμηλούς τόνους τοῦ φόβου καί τῆς ἀπραξίας καί περπατάει μέ ὕφος δειλό καί πατημασιά φοβικῶν συστολῶν, χαράσσοντας ἀπλῶς κάποια ἄτονη παρουσία καί ἐπιταχύνοντας τό βηματισμό, ὅταν ἡ ἀγριότητα τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἀντιπάλων τοῦ κόβει τό θάρρος καί τοῦ πνίγει τή φωνή. Αἰσθάνομαι τήν ὑποχρέωση νά τονίσω στόν Ἀρχιεπίσκοπο ὅτι, γιά νά προσεγγίσῃ τούς σύγχρονους προβληματισμούς καί νά σταθεῖ ὀρθίος στό βῆμα τῆς Ἀρ-

χιεπισκοπικῆς ὑπευθυνότητος, πρέπει νά ἀποσυρθεῖ ὀριστικά καί ἐνσυνείδητα ἀπό τό κλίμα τῶν χαμηλῶν τόνων, ἀπό τό ὕφος τῆς φοβίας καί νά ἐνταχθεῖ στό θαρρετό ἦθος, στή δυναμική πατρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί στήν ἀφοβή διακονία τοῦ μεγάλου τοῦ ὑπουργήματος. Ἀρχιεπίσκοπος χαμηλῶν τόνων στή σύγχρονη ἰχνογραφία τῆς ζωῆς εἶναι σημάδι ὀριστικῆς ἀπουσίας, πνιγμένου λόγου καί σκοταδιστικῆς ἀπόκρυψης. Ὅλα αὐτά τά λέμε εἰσαγωγικά, ἀλλά ἀπό βάθους ψυχῆς, στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί περιμένουμε τόν ἦχο τῆς καμπάνας πού θά ἀναγγεῖλῃ τή γόνιμη ἢ τήν ἀπονεκρωμένη εἴσοδό του στό χῶρο τῆς μάχης.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ εὐθύνη τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας

Σέ προηγούμενο ἄρθρο εἶχαμε τονίσει τὴν ἀνάγκη τήρησης τῶν Κανόνων καὶ ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο (ἐπισκόπους καὶ πρεσβύτερους). Ὁ ἐπίσκοπος (καὶ σέ μικρότερο βαθμὸ βεβαίως καὶ ὁ πρεσβύτερος) ἔχει κληθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ἐπιτελεῖ ἓνα μεῖζον λειτουργημα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ φυσικὴ παρουσία του στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τὸ ἀνύστακτο ποιμαντικὸ τοῦ ἔργο, μέ τὴ συνεχὴ ταπεινὴ διακονία τῶν πιστῶν. Ποτέ ἡ Ἐκκλησία, ὡς χαρισματικὸ σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν ἀνέχθηκε νὰ κατέχει ἓνα μέλος της τὸν τίτλο καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ ἐπισκόπου καὶ νὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς κληρικούς του καὶ τὸ λαό του. Ἀντέδρασε δυναμικὰ στὸ νὰ ἀποδεχθεῖ τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα ὡς μιὰ κοσμικοῦ τύπου ἐξουσία. Δέν ἀνέχθηκε, ὁ ἐπίσκοπος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποποιεῖται τὸ κύριο ἔργο του, τὴν καθοδήγησι τοῦ ποιμνίου πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, τὴ διδασκαλία, στοὺς κληρικούς καὶ τοὺς πιστοὺς, τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς, τὴν παιδεία καὶ νοθεσία τοῦ στοργικοῦ πνευματικοῦ πατέρα πρὸς τὰ παιδιὰ του.

Ἡ σταθερὴ πεποίθησι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς χαρισματικοῦ σώματος, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος πρέπει νὰ ἐπιτελεῖ τὸ λειτουργημά του, νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν κλήσι τοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ διακονεῖ στὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν, ἀποτυπώθηκε καὶ στοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας σημαντικὸς, κεντρικὸς Κανὼνας, ὁ ΝΗ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἔρχεται νὰ διατυπώσῃ τὸ αὐτονόητο, πού στὴν ἐποχὴ μας θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους ἀδιανόητο. Δέν ἐπιτελεῖς τὸ λειτουργημα γιὰ τὸ ὁποῖο κλήθηκες ἀπὸ τὸν Θεό; Δέν μπορεῖς νὰ παραμένεις στὴν ἐπισκοπικὴ καθέδρα. Ἄς διαβάσουμε τὸν Κανόνα καὶ τὴν ἐρμηνεία του μέ πολλή προσοχή.

“Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἀμελῶν τοῦ κλήρου, ἢ τοῦ λαοῦ, καὶ μὴ παιδεύων αὐτούς τὴν εὐσέβειαν, ἀφοριζέσθω· ἐπιμένων δὲ τῇ ἀμελείᾳ καὶ ραθυμίᾳ καθαιρεῖσθω” Ἑρμηνεία: Χρέος ἀπαραίτητον εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἐπίσκοπον νὰ διδάσκει καθ’ ἐκάστην τὸν ὑποκείμενον αὐτῷ λαόν τὰ εὐσεβῆ δόγματα, καὶ νὰ ρυθμίζει αὐτόν πρὸς πίστιν ὁρθὴν καὶ πολιτείαν ἐνάρετον. Λέγει γάρ

ὁ Θεός διά τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ, πρὸς τοὺς προεστῶτας τῶν λαῶν. “Υἱέ ἀνθρώπου, σκοπὸν τέθεικά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα· εἰ μὴ διαστείλῃ, μηδέ λαλήσῃς, ἀποθανεῖται ὁ ἄνομος ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ, καὶ τό αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω”. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ παρὼν Κανὼν διορίζεται· Ὅποιος ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος (διδασκτικούς εἶναι καὶ τοὺς πρεσβυτέρους χρή) ἀμελεῖ τοὺς κλήρους του καὶ ὅλον τὸν ἐπίλοιπον λαόν, καὶ δέ διδάσκει αὐτούς τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα καὶ ἔργα, ἃς ἀφορίζεται ἕως οὗ νὰ διορθωθῇ. Εἰ δέ καὶ ἐπιμένει εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ ραθυμίαν του, ἃς καθαιρεῖται ὁλότελα, ὡς τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τοῦ πρεσβυτερίου ἀνάξιος. (Πηδάλιον Κανῶν νη΄, σελ. 73-74)

Δέν εἶναι ὁ ἐπίσκοπος ὁ ἀδιάφορος παρατηρητής τοῦ ποιμνίου του. Δέν μπορεῖ νὰ ἐφησυχάζει ὅταν βλέπει τό ποίμνιό του νὰ εἶναι βυθισμένο στό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας καὶ βουτηγμένο στό βόρβορο τῆς ἔκλυτης ζωῆς. Πρέπει ὡς “σκοπός” νὰ παρατηρεῖ τὸν κλῆρο καὶ τὸν λαό του. Τίς ἐλλείψεις τους στή γνώση τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τίς μικρές ἢ μεγάλες πτώσεις τους, τὸν ἀποπροσανατολισμό τους ἀπὸ τίς σύγχρονες ἰδεολογίες καὶ τίς μορφές ζωῆς πού πλασάρονται στό λαό μέσα ἀπὸ τὰ σύγχρονα μέσα ἐνημέρωσης. Ὁ ἐρμηνευτής τοῦ Κανόνα αὐτοῦ Βαλσαμών λέγει: “Σκοπός γάρ τίθεται (ὁ ἐπίσκοπος), χάριν τοῦ ἐπισκοπεῖν τὰ ὑπὸ τὸν λαόν αὐτοῦ· κἀντεῦθεν καὶ ἐπίσκοπος κέκληται”. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆρε καὶ τό ὄνομά του λοιπὸν “ἐπίσκοπος”, γιατί τίθεται ἀπὸ τὸν Θεό σκοπός νὰ ἐπισκοπεῖ ὅλα αὐτά πού συμβαίνουν στό λαό του.

Σκοπὸς λοιπὸν, ἀλλὰ ὄχι ἀπλὸς πα-

ρατηρητής. Ὁ σκοπός ἔχει ἓνα χρέος. Ὅταν δεῖ τὸν ἐχθρό, ὅταν διαπιστώσει τὸν κίνδυνο, νὰ σημάνει συναγερμό. Ἡ παρέμβασή του εἶναι καθοριστική καὶ γιαντό ἡ εὐθύνη του μεγάλη. Νὰ χτυπήσει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Νὰ ἐξηγήσει τὸν ἐρχόμενο κίνδυνο πού λανθάνει τῆς προσοχῆς τῶν πολλῶν. Νὰ τοὺς διδάξει καὶ νὰ τοὺς νουθετήσῃ γιὰ τὸν τρόπο ἀντίδρασης, ἄμυνας καὶ ἀντιμετώπισης τοῦ κινδύνου.

Ἄν τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου ὁ σκοπὸς κοιμᾶται, χάθηκαν τὰ πάντα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀντιληφθεῖ τὸν κίνδυνο καὶ “μὴ διαστείλῃ, μηδέ λαλήσῃ”, ὅπως λέγει ἡ προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ, δέ μιλήσει, δηλαδή, στό λαό, δέν ἐκφράσει ρητά καὶ δέ διασαφηνίσει τὸν ἐρχόμενο κίνδυνο, ὁ Θεός θὰ ζητήσει τό αἷμα τοῦ ἀνθρώπου, πού δέν προειδοποιήθηκε καὶ χάθηκε, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐπισκόπου. Λόγο θὰ ἀποδώσει λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος γιὰ τίς ἀπώλειες τοῦ ποιμνίου πού ὀφείλονται στή δική του ἔλλειψη πνευματικῆς ἐγρήγορσης, στή ραθυμία καὶ στήν ἀμέλειά του. Ἡ καταδικαστική κρίση τοῦ Θεοῦ στὸν ἐπίσκοπο αὐτό εἶναι βέβαιη.

Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία-μέ τὸν παραπάνω Κανόνα-δέν ἀφήνει αὐτὸν τὸν ράθυμο ἐπίσκοπο ἢ πρεσβύτερο ἀντὶ τῆς σωτηρίας νὰ σύρει ἔστω καὶ ἓνα μόνο μέλος τῆς Ἐκκλησίας στήν ἀπώλεια. Τὸν προειδοποιεῖ, κάνοντάς τον προσωρινὰ ἀκοινώνητο, νὰ μὴν ἀμελεῖ, νὰ μὴ ραθυμεῖ, κι ἂν ἐπιμένει τὸν καθαιρεῖ. Νὰ μὴν ἀπωλεσθεῖ μαζί μ’ αὐτόν καὶ τό ποίμνιο. Τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τό λειτουργημά του ὡς ἀνάξιο τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τοῦ πρεσβυτερίου.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Ὁμοφυλοφιλία: Μιά μάλιστα

για τή δῆθεν Χριστιανική Δύση (II)

Πέντε μύθοι γύρω από τό «γάμο» ατόμων ἴδιου φύλου

(Σ.μ. Τό δεύτερο ἄρθρο τῆς σειρᾶς, πού δημοσιεύουμε, ἀποσκοπεῖ στήν ἀνασκευή ἐπιχειρημάτων τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς θεσμοθέτησης “γάμου” μεταξύ ὁμοφυλοφίλων. Τό ἄρθρο τό εἶδαμε ἀναρτημένο στό δικτυακό τόπο www.orthodoxytoday.org/blog, ἀπ’ ὅπου καί τό μεταφράσαμε. Συγγραφέας του εἶναι ἀμερικανίδα διανοούμενη, μέ πλούσια δράση στήν ἀνώτατη ἐκπαίδευση, στήν ἀρθρογραφία καί στήν πολιτική, μέ τή γενικότερη ἔννοια.)

Αὐτό, πού καλοῦμε “γάμο” ατόμων τοῦ ἴδιου φύλου, ἔχει νομιμοποιηθεῖ σέ κάποιες πολιτείες τῶν ΗΠΑ. Οἱ ὅροι “γαμπρός” καί “νύφη” ἔχουν ἀντικατασταθεῖ μέ τά ὀνόματα τῶν ατόμων, πού τό καθένα χαρακτηρίζεται ὡς “ταίρι” (spouse), ἢ μέ τίς ἐνδείξεις “Πρόσωπο Α” καί “Πρόσωπο Β”. Ἀντιδράσεις βέβαια ὑπάρχουν, ἀλλ’ ὅσοι ἀντιδρῶν στολίζονται

μέ ἐπίθετα ἀπαξιωτικά: μοχθηροί, μισαλλόδοξοι, στενόμυαλοι, εἶναι τά πιό εὐγενικά. Στόχος αὐτῶν τῶν χαρακτηρισμῶν εἶναι ἡ συσκοτίση τῆς ὠμῆς πραγματικότητος, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἐπιδίωξη νά ἀπαξιωθεῖ καί ὑπονομευθεῖ ὁ γάμος καί ἡ οἰκογένεια ὅπως τά ξέρουμε.

Ὡς βασικό ἐπιχείρημα προβάλλεται ὅτι κάποιοι ἄνθρωποι

γεννιούνται εκ φύσεως όμοφυλόφιλοι. Ίσχύει εδώ μιά παλιά άρχή, πού οί άκτιβιστές όμοφυλόφιλοι εφαρμόζουν κατά κόρον: λέγε κάτι συνεχώς καί τελικά θά γίνει πιστευτό. Στή συγκεκριμένη περίπτωση, ή έπιστήμη δέν τεκμηριώνει τή θέση ότι ή όμοφυλοφιλία είναι άναπόδραστο γενετικό δεδομένο. Οί μελέτες, πού λέγεται ότι στηρίζουν αυτή τήν ιδέα, άμφισβητούνται. Αντίθετα, έχουμε πολλούς όμοφυλόφιλους, πού μέ τή θέλησή τους έγκαταλείπουν τό όμοφυλοφιλικό στύλ ζωής. Έκτός αυτού, οί ίδιοι οί όμοφυλόφιλοι άκτιβιστές διεκδικούν ως δικαίωμα του καθενός νά δηλώνει τό φύλο του ελεύθερα, χωρίς νά δεσμεύεται από γενετικά δεδομένα, ή καί νά ζει ως άμφι-φυλόφιλος. Γενικά, γίνεται άποδεκτό από τήν έπιστήμη ότι κάποια πρόσωπα μπορεί νά έχουν γεννηθεί ευάλωτα σέ έξωθεν έπιρροές, όπως ή γονική καταπίεση ή ή περιρρέουσα κουλτούρα τής κοινωνίας, όσον άφορά τό φύλο.

Άς εξετάσουμε τώρα πέντε μύθους, πού διατυμπανίζουν οί ύποστηρικτές του “γάμου” άτόμων του αυτού φύλου.

Μύθος 1^{ος}. Τό δικαίωμα του νά νομιμοποιούν ζευγάρια του αυτού φύλου έπίσημα τόν έρωτά

τους, δέ βλάπτει τό γάμο κανενός άλλου ούτε καταστρέφει τό θεσμό του γάμου. Παλιό τό έπιχείρημα: «τό τί κάνω είναι δική μου δουλειά, καί δέν πειράζει κανέναν άλλο»! Ή νομική ύπόσταση του γάμου υπήρξε διαχρονικά, σχεδόν σ’ όλους τούς πολιτισμούς, θεσμός, πού προστατεύει τίς μητέρες καί τά παιδιά. Ο γάμος σήμερα δέχεται έπίθεση από μιά άτομοκεντρική, χωρίς άρχές, κουλτούρα. Ο άντρας, πού περιορίζει “άτομικά του δικαιώματα” για νά υπηρετήσει τή γυναίκα του καί τά παιδιά του, χλευάζεται ως “άδύναμο ανθρωπάκι” ή κοπέλα, πού “όνειρεύεται” ένα γάμο χαρακτηρίζεται έπεικώς ως “σεμνότυφη γυναικούλα”. Οί άλλοι-ώσεις στήν κουλτούρα μας είναι τραγικές. Αν ό γάμος χάσει τό νόημα πού είχε, ή κοινωνία αφήνεται έρμαιο σέ καταστροφικά πολιτισμικά τσουνάμια μέ άνοιχτές τίς πόρτες των νομικών της φραγμάτων. Είναι κανόνας: οί παραχαράξεις φθείρουν τίς γνήσιες αξίες. Ή παραχάραξη του γάμου οδηγεί σέ ενώσεις τραγελαφικές. Χωρίς νομικούς φραγμούς, όποιος θέλει μπορεί νά διεκδικήσει θέση κάτω από τήν όμπρέλα ενός “γάμου”. Δέ θά μετράει ούτε ή ηλικία, ούτε ή συγγένεια αίμα-

τος. Ούτε εάν ο αριθμός αυτών, πού ζητούν νόμιμη “γαμήλια” τελετή, θά έχει σημασία. Όλος ο θεσμός του γάμου θά χάσει τό νόημά του. Στή Σκανδιναβία νομιμοποίησαν τό “γάμο όμοφυλοφίλων”· αποτέλεσμα: ή συνοίκηση-συμβίωση εκτόπισε τήν οικογενειακή έστία.

Μύθος 2^{ος}. ‘Ο “γάμος” ατόμων του αυτού φύλου είναι θέμα “δικαιωμάτων ισότητας”. Οί ακτιβιστές ισχυρίζονται ότι ό “γάμος” ατόμων του αυτού φύλου είναι ατομικό τους δικαίωμα, ανάλογο μέ τήν ισότητα ατόμων διαφορετικών φυλών· “δικαιοούνται” δηλαδή καί αυτοί νά έχουν τή δυνατότητα “γάμου” καί νά απολαμβάνουν τά αυτά νομικά προνόμια καί προστασίες μέ τά έτερόφυλα ζευγάρια. ‘Η στέρηση αυτού του “δικαιώματος” συνιστά, κατ’ αυτούς, “φυλετική διάκριση”. ‘Η πραγματικότητα βέβαια είναι άλλη. ‘Η καθιέρωση του “γάμου” όμοφυλοφίλων στοχεύει στήν κοινωνική καταξίωση του τρόπου ζωής τους, καί δέν έχει σχέση μέ προνόμια καί προστασίες. Δέν υπάρχουν νόμοι, πού νά απαγορεύουν στους Άμερικανούς πολίτες νά συγκατοικούν καί νά ζούν μαζί μέ όποιον θέλουν. Όλες οί προστασίες, πού οί όμοφυλόφιλοι δι-

εκδικούν, υπάρχουν ήδη στό άμερικανικό δίκαιο. Κάθε πολίτης έχει εκ του νόμου τήν ευχέρεια νά όρίζει όποιον θέλει για κληρονόμο του· μπορεί επίσης νά επιλέγει ποιούς θέλει καί ποιούς δέν θέλει νά τόν φροντίζουν στίς ανάγκες του, π.χ., όταν άρρωστήσει. Είναι όλοφάνερο ότι οί πιέσεις, πού ασκούνται, αποβλέπουν στήν επίσημη καθιέρωση ενός νέου σέτ αξιών, πού αποκλίνουν από τις κανονικές, καί όχι στή θέσπιση “δικαιωμάτων”, πού υπάρχουν ήδη στήν άμερικανική νομοθεσία. ‘Ο γάμος είναι κάτι πολύ πάνω από τόν άπλό νομικό θεσμό· τόν δέχεται ή κοινωνία ως θεμέλιο για τήν οικογένεια καί ιδανικό περιβάλλον για νά μεγαλώνουν παιδιά· ως πηγή άριστείας καί ευρωστίας για τό έθνος. Οί όμοφυλόφιλοι ακτιβιστές διεκδικούν ως δικαίωμά τους τήν άμφισβήτηση τής πανανθρώπινης αλήθειας ότι τό άρσενικό καί τό θηλυκό έχουν πλασθει έτσι ώστε νά συμπληρώνει τό ένα τό άλλο “είς σάρκα μία”, ή όποία πρέπει νά προστατεύεται ως τό φυσικό όργανο για τή συνέχεια καί πρόοδο του ανθρώπινου γένους.

(Συνεχίζεται)

Janice Shaw Crouse

Ὁ Κληρικὸς καὶ ὁ «ἐργοδότης» του

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Σὲ αὐτὸ τὸ ἔργο ὁ Κληρικὸς διαθέτει τὸν ἑαυτὸ του (ψυχὴ, σῶμα, δυνάμεις) νὰ γίνεῖ ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα, ἀπαραίτητο γιὰ τὸν Κληρικὸ εἶναι νὰ βρίσκεται σὲ συνεχῆ ἐξάρτηση καὶ κοινωνία μὲ τὸν Θεό, ἀπὸ τὸν Ὅποιο θὰ ἀντλεῖ Χάρη καὶ δύναμη γιὰ τὴ διεκπεραίωση τοῦ ἱεροῦ ἔργου Του. Πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωπος προσευχῆς καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ, μὲ συνειδητὴ Μυστηριακὴ καὶ λειτουργικὴ ζωὴ, μὲ ἔμπρακτη καὶ συνεπῆ ζωὴ πίστεως, μὲ φόβο Θεοῦ καὶ ἐπίγνωση ὅτι «οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. 5,4). Προϊστάμενος καὶ «ἐργοδότης» τοῦ Κληρικοῦ εἶναι πρῶτιστα ὁ Θεός, στὸν Ὅποιο θὰ δώσει λόγο γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο διαχειρίστηκε τὴν Ἱερωσύνη ποὺ τοῦ δόθηκε.

Πόσο τὰ παραπάνω τὰ βιώνουν οἱ Κληρικοὶ τοῦ σήμερα; Ἀσφαλῶς δὲν μποροῦμε, νὰ ξέρουμε τὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ καθενός γιὰ νὰ βγάλουμε στατιστικὰ στοιχεῖα. Σίγουρο ὅμως εἶναι ὅτι πολλοὶ Κληρικοὶ προσπαθοῦν καὶ ἀνταποκρίνονται στὸ πρότυπο ποὺ ἀναφέραμε. Κάποιοι ἄλλοι ὡστόσο-ὄχι λίγοι, δυστυχῶς-ἀντιμετωπίζουν τὴν Ἱερωσύνη τους μὲ τρόπο ποὺ δείχνει ὅτι δὲν τὴ βλέπουν ὡς ἔργο Θεοῦ καὶ ὅτι δὲν ἔχουν φόβο Θεοῦ. Αὐτὸ προβληματίζει ἐντονα τόσο τοὺς συμπρεσβυτέρους τους, ὅσο καὶ τοὺς λαϊκοὺς ἀδελφούς. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Κληρικοὺς βλέπουν τὴν Ἱερωσύνη σὰν μέσο πορισμοῦ ἢ καὶ πλουτισμοῦ ἀκόμη. Τοὺς ἐνδιαφέρουν μόνο τὰ Ἱερατικὰ καθήκοντα, ποὺ «ἀποδίδουν» οἰκονομικά, τὰ ὁποῖα καὶ «κυνηγοῦν» ἐπιμελῶς, ἐνῶ ὅλα τὰ ἄλλα τοὺς ἀφήνουν ἀδιάφορους. Νοιάζονται γιὰ τὶς κηδεῖες, τὰ μνη-

μόσυνα, τὶς Βαπτίσεις, τοὺς Γάμους, τοὺς Ἀγιασμούς, τὰ Εὐχέλαια, ἐνῶ τὸ Κήρυγμα, τὸ Κατηχητικό, ἡ Ἐξομολόγηση, οἱ τακτικὲς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ Ὁρθρος καὶ ὁ Ἑσπερινός, εἶναι ἐκτὸς ἢ ἐλάχιστα μέσα στὸ πρόγραμμά τους. Ἄλλοι πάλι τελοῦν τὰ Ἱερατικά μὲ πολλὴ προχειρότητα, βιασύνῃ καὶ ἀπροσεξία μέχρις ἀθεοφοβίας. Κάνουν κατὰ βούληση περικοπὲς στὶς Ἀκολουθίες-σὲ βαθμὸ «σφαγιασμοῦ» ἐνίοτε-μασᾶνε τὰ λόγια, ἔτσι ποὺ ἡ Ἀκολουθία ἀκούγεται σὰ συνειρμὸς ἀκατάληπτων ἤχων, μεταλαμβάνουν τοὺς πιστούς, χωρὶς νὰ προσέχουν μὴν παραπέσει κάτι ἀπὸ τὴν Ἀγία Κοινωνία, μεταβάλλουν τὸ Μυστήριό τῆς Ἐξομολογήσεως σὲ μιὰ πρόχειρη διαδικασία, «στὸ πόδι». Ἄλλοι φθάνουν νὰ δίνουν ἀθεόφοβες συμβουλὲς στοὺς πιστούς, ὅπως «ἐλᾶτε ὅλοι νὰ κοινωνήσετε, σᾶς τὸ λέω ἐγώ» κ.ἄ. παρόμοιες. Αὐτοὶ ὅλοι ἀμαυρώνουν τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ.

Μπορεῖ ἄραγε νὰ γίνεῖ κάτι ποὺ θὰ διορθώσει τὰ πράγματα;

Μακροπρόθεσμα, ἐὰν προσεχθεῖ ἀπὸ τοὺς Μητροπολίτες καὶ τοὺς πνευματικοὺς πατέρες ἡ ποιότητα τῶν προσερχομένων στὸν Κλῆρο, μπορεῖ νὰ βελτιωθεῖ τὸ ἐπίπεδο τῶν Κληρικῶν μας. Τὸ Εὐαγγέλιο καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἐὰν ἐφαρμοστοῦν πιστὰ στὸ θέμα αὐτό, εἶναι οἱ ὁδηγοὶ γιὰ τὸ ποιοὶ πρέπει νὰ εἰσέρχονται στὶς τάξεις τοῦ Κλήρου. Κάποια βελτίωση ἐπίσης μποροῦμε νὰ περιμένουμε στὸ ἐγγὺς μέλλον στὶς Μητροπόλεις ἐκεῖνες, ποὺ ὁ ποιμενάρχης τους θὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὴν ἀναβάθμιση καὶ διόρθωση τῶν πρεσβυτέρων τῆς ἐπαρχίας του, μὲ τὶς συμβουλές, μὲ τὴν ἐκπαίδευση σὲ ἱερατικὲς συνάξεις ἢ καὶ τὴν αὐστηρότητα, ὅπου χρειάζεται.

Στὴν κοσμογονικὴ ἐποχὴ μας εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχει ποιμένες εὐλαβεῖς καὶ ἁγίους. Ἔτσι μόνο θὰ συνεχίσει θεαρέστως τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

Ἀρχαῖος μαθητῆς

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στὸ διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliροφοrisi.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στὸ διαδίκτυο

(γιὰ μιὰ γνωριμία μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr